

Luminița VARTOLOMEI

OPERĂ-DANS

Oniricul lucid

Cu un zâmbet în colțul gurii – când amuzat și când trist, când ironic și când amar – Sergiu Anghel trece prin viață și prin artă cu consecvența personalității care și-a creat foarte de timpuriu un stil coregrafic propriu, ce și-a dovedit eficiența expresivă și în „lung-metraje” (precum piesa de teatru-dans după *Furtuna* lui Shakespeare), și în „clipuri” (cum el însuși definește implicit, prin raportare, miniaturile din care se alcătuiesc numeroase dintre spectacolele sale – de o asemenea natură fiind și cel mai recent, intitulat *Visul din vis*). Intelectual de largă cuprindere, îmbrățișând cu pasiune idei din cele mai diverse domenii ale culturii, artistul face din fiecare nouă întâlnire cu publicul un prilej de a-i furniza acestuia motive să zăbovească îndelung cu gândul asupra celor văzute. Și asupra celor auzite, desigur, căci opțiunea pentru suportul sonor al fiecărui alt dans imaginat nu numai că nu stă sub semnul hazardului, dar are la bază stăpânirea unui amplu rezervor de muzici puțin sau chiar deloc cunoscute, pe care Sergiu Anghel le extrage ca un magician din pălăria lui fermecată. (De regulă, acest bazin componistic se situează într-o zonă elevată a muzicilor așa-zis lejere; acum, de pildă, granițele lui sunt situate pe coordonate ce merg pe de o parte din aria jazz-ului clasic, de tip New Orleans, și până la aceea a jazz-ului cu iz extraeuropean, practicat de Ravi Shankar, iar pe de altă parte de la străvechiul **negro spiritual** nord-american și până la modernele **liturghii profane** compuse de sud-americanul Ariel Ramirez, dar permit și o evadare în sfera straniului neobaroc construit de Frank Royon Le Mée, alături de al său minunat „Comité des Fêtes“.) În unele cazuri – și nu foarte rare! – spațiul sonor este străbătut de sclipitoare efemeride literare; fie ele filosofice, teatrale ori poetice, rostirile acestea potențează o stare de grație pe care dansul însuși a creat-o și o susține. (Iar când – ca acum – declamația este nu alternată, și nici suprapusă, ci de-a dreptul împletită cu dansul, efectul global al asocierii artei mișcării cu arta cuvântului devine percutant; pentru asta însă, desigur, trebuie să existe în trupa „Orion Ballet” cineva precum foarte tânăra actriță Raluca Botez, care evoluează scenic de parcă ar fi studiat cândva temeinic și baletul.)

De altfel, în spectacolul lui Sergiu Anghel (și nu doar în acesta, lansat de curând) totul dansează: costumele create de către Ana-Maria Munteanu și lumina schimbătoare care le pune în valoare, pianista „retro” (Cătălina Gubandru) care la un moment dat cântă aievea (și chiar foarte bine, deși este de fapt... balerină!), „licuricii” săltăreți căzând din cer, părul revărsat peste chipurile interpretelor, ba până și râsul actriței... Dansează cu har și Sandra Mavhima, Irina Roncea, Andreea Căpitănescu și Cristina Bercuci, dar mai ales Elena Zamfirescu, a cărei înfățișare de veritabilă stea a trupei consonează cu etalarea unei tehnici coregrafice de certă spectaculozitate; și dansează cu plăcere, dar din păcate încă marcați de o evidentă lipsă de nerv profesional,

trei tineri, dintre care doar unul (Gabriel Luca) are la activ studii de specialitate, ceilalți doi (Petre Voicu și Florin Roșu) fiind de fapt actori. (Ce ironie a sorții! Tocmai Sergiu Anghel, care a fost și un atât de expresiv dansator, să nu-și poată găsi de-atâta amar de vreme, pentru trupa și coreografiile lui, interpreți masculini pe măsură...)

Iar dacă lucidul oniric care este acest artist își socotește actul creator drept „o formă de visa“, criticul care i-a urmărit evoluția pas cu pas, încă de la primele – și formidabilele! – sale încercări, nu poate să nu identifice cu emoție revenirea, din timp în timp, în spectacolele lui, a uneia dintre secvențele de început ale carierei sale coregrafice; intitulată *Jocuri triste*, această secvență reprezintă – cred eu – *Visul din vis* pe care Sergiu Anghel (Sisif urcându-și cu bucurie povara) îl trăiește iar și iar.

Trupa: „Orion Balet“ – **Visul din vis.** **Scenariul, regia și coregrafia:** Sergiu Anghel. **Costumele:** Ana-Maria Munteanu. **Interpreți:** Elena Zamfirescu, Irina Roncea, Andreea Căpitănescu, Sandra Mavhima, Cătălina Gubandru, Cristina Bercuci, Raluca Botez, Petre Voicu, Florin Roșu, Gabriel Luca. **Data premierii:** 3 decembrie 2004.

